RAS IMPECABIL

RAS IMPECABIL

Puterea dăruirii gratuite

Orice putere din lume cere ceva.

Un vot.

O achiziție.

O semnătură.

O loialitate.

Un interes.

Chiar și iubirea, odată ce intră în organizații, mai devreme sau mai târziu prezintă nota de plată.

Există apoi o forță anomală care scapă logicii schimbului.

Dăruirea gratuită.

Este cea mai veche putere din lume și, în același timp, cea mai puțin înțeleasă.

Isus nu a fost începutul, dar a fost primul care a folosit limbajul cuvântului și l-a transformat într-o narațiune capabilă să meargă singură.

Nu a construit armate.

Nu a fondat bănci.

Nu a deschis temple.

Nu a cucerit teritorii.

A creat o poveste.

Și când o poveste devine destul de puternică pentru a supraviețui naratorului ei, se naște ceva ce puterea recunoaște imediat: influența.

Atunci s-a născut interesul.

Nu interesul de a-l iubi.

Nu interesul de a-l înțelege.

Interesul de a-l dirija fără a fi nevoit să-l combată.

Ca narator, aceasta este viziunea pe care mi-o imaginez.

Un bărbat în robă.

Înalt.

Frumos.

Păr lung.

Ras impecabil.
Trece printr-o mulțime gălăgioasă și, fără să ridice vocea, reușește totuși să vorbească.

Nu vorbește tuturor.
Vorbește fiecăruia.
Puține cuvinte.
Cele potrivite.
Cuvinte care nu poruncesc.
Cuvinte care deschid.
Cuvinte care ajung mai departe decât tăcerea.
Așa se naște profetul.
Nu când cineva îl proclamă.
Când oamenii încep să le vorbească altora despre el.
Dar oamenii templului au observat că ceva se schimba.
Cifrele de prezență scădeau.
Curiozitatea se muta.
La fel și atenția.
Iar cine controlează atenția controlează puterea.
Așa că l-au chemat la palat.
Oficial, ca să înțeleagă cine era.
În realitate, ca să înțeleagă cum să-l oprească.
Nu purta tunica fariseilor.
Nu purta turban.
Nu purta însemnele autorității.
Nici nu purta barba lungă care identifica formatul dominant al epocii.
În interogatoriile lor au încercat să-l aducă înapoi înăuntrul perimetrului.
Să-i atribuie o categorie.
Să-i găsească o etichetă.
Să-l transforme într-o versiune minoră a ceea ce cunoșteau deja.
Dar el continua să le scape.
Și un răspuns mai presus de toate pare să traverseze timpul ca o săgeată:
De ce te uiți la paiul din ochiul meu și nu te îngrijești de bârna din ochiul tău?
Referirea era la barbă.
Pentru că orice putere examinează detaliile celuilalt când nu-și mai poate apăra

propriile contradicții.

Cu sistemul lui îi învățase pe oameni o nouă posibilitate:
să trăiască în afara formatului.
Nu împotriva sistemului.
În afara lui.
Ceea ce e cu mult mai periculos.
Pentru că sistemele știu să se apere de adversari.
În schimb, se chinuie să înțeleagă pe cineva care pur și simplu încetează să joace după regulile lor.
Politica și-a urmat apoi cursul.
Așa a făcut întotdeauna.
Când nu l-a putut învinge luptând de la egal la egal, a folosit cea mai veche armă din lume:
scăderea.
A lua.
A reduce.
A simplifica.
A pune publicul în fața unei alegeri deja făcute.
Târgul din piață a sosit așa cum sosește orice operațiune bine construită.
Deghizat în democrație.
Isus ras impecabil sau Baraba cu barbă.
Libertate sau format.
Imprevizibilitate sau apartenență.
Jocul a fost ușor.
Formatul a câștigat.
Așa cum se întâmplă aproape întotdeauna.
Dar chiar în clipa înfrângerii, dăruirea gratuită și-a arătat adevărata natură.
Pentru că puterea tradițională reacționează.
Dăruirea gratuită înțelege.
Și el a răspuns cu o frază pe care nicio organizație, niciun guvern și niciun algoritm nu o pot explica încă pe deplin:
Iartă-i, căci nu știu încă ce fac.
Nu era o justificare.
Era un diagnostic.
Discipolii lui au făcut restul.

Au scris o carte.

Sau poate ceva și mai rar.
Au scris o narațiune capabilă să supraviețuiască milenii.
Tradusă în toate limbile.
Străbătută de toate culturile.
Interpretată de toate religiile.
Contestată, iubită, distorsionată, rescrisă, apărată și atacată.
Și totuși încă aici.
Niciun departament corporativ nu a reușit vreodată să egaleze distribuția ei.
Niciun layout publicitar, durata ei.
Niciun logo, recognoscibilitatea ei.
Pentru că produsele călătoresc prin piețe.
Narațiunile călătoresc prin oameni.
Nu există nicio blasfemie în această viziune.
Există doar dreptul absolut de a povesti.
Un drept care se mișcă în afara piețelor lor, independent și netulburat.
Iar cine nu este de acord este liber să caute alte cărți, unde poate citi orice format i se potrivește mai bine.
Aceasta este, la urma urmei, puterea lui Isus.
Nu puterea forței.
Nu puterea banilor.
Nu puterea guvernului.
Puterea dăruirii gratuite.
Singura putere care continuă să circule după ce naratorul ei nu mai este.
Ferdinando
© Ferdinando Frega. All Rights Reserved. Officially registered and protected under United States Copyright Law.